

SARA LØKVIK HUSBY

VI SEES
(IKKE)

ROMAN

EFREM

SARA LØKVIK HUSBY

VI SEES
(IKKE)

ROMAN

EFREM

SARA LØKVIK HUSBY

VI SEES (IKKE)

Roman

EFREM FORLAG

© EFREM FORLAG 2017

www.efremforlag.no

ILLUSTRASJON FORSIDE: Silje Eide Solhaug

OMSLAG & SATS: Øyvind Lerø

EPUB 2.0

ISBN: 978-82-92922-41-5 (papir)

ISBN: 978-82-92922-48-4 (e-bok)

«Og kjærligheten ble verdens opphav og verdens hersker; men alle dens veier er fulle av blomster og blod, blomster og blod.» (Hamsun, Victoria, 1898).

Til Oda og Silje

Jeg er Ingeborg. Jeg har egen leilighet, høye kinnben, en jobb jeg tidvis mestrer – og en egen evne til å aldri være helt fornøyd. Jeg er 32 år. Trettito og middels god.

Det er ikke så mye, 32 år, men for meg er det en evighet. En evighet fra jeg ble født – etterlengtet, med masse mørkt hår (og hofteladdsdysplasi, men det er liksom ikke like stas å trekke frem). En evighet fra jeg reiste på biltur med åpent tak, i baksetet på en blå kassebil, og lot som jeg sov da vi kom frem (så pappa skulle bære meg inn og i seng).

Fra jeg begynte på en skole hvor sort ikke var en farge og lærerne ikke hadde utdanning. En evighet fra jeg som konfirmant smilte, usikkert, med skjeve tenner til fotografen. Fra jeg forsto at jeg elsker havet – å bade. Fra jeg lå med noen for første gang, med en jeg prøvde å bli forelsket i. Og fra jeg lå med noen for siste gang, med en jeg trodde jeg var forelsket i. En kveld i september, det året jeg fylte 25.

Men denne historien starter ikke der. Ikke den septemberkvelden hvor det regnet for første gang på over en måned. Den springer ut fra noe annet, mindre konkret. Fra meg. Jeg, som har sett likedan ut så lenge jeg kan huske. Følt meg på samme måte. Lang, ufullstendig. (U)viktig. Med en følelse av berettigelse.

Selv nå, selv om jeg nylig ble oppsagt – fikk sparken fra en jobb jeg tidvis mestret.

Det var ikke nedskjæringer, ikke nedleggelse, som var grunnen. Det var fordi jeg tøyde strikken for langt, for lenge. Det har overrasket noen, men de kjenner ikke meg. Ikke på samme måte som en gammel, lungesyk mann kjente meg. Jeg kan takle dette tapet, dette også. Hvorfor? Det vet jeg.

Om du ser på denne historien – dette året jeg skal fortelle om – isolert, som en biopsi av et liv, et utsnitt, kan den nok fremstå noe underlig. Men den rastløsheten, maktesløsheten og håpløsheten jeg kjente på, den var så mye mer enn underlig.

For det å møte noen, falle for noen, en som sier det du vil høre, men som oppfører seg som om ordene tilhører noen andre, det forringer deg. Som en tyv stjeler det fra deg, etterlater deg tomhendt.

Ikke for alltid, men det vil etterlate seg arr som aldri forsvinner.

Jeg møtte noen, falt for noen, en som sa det jeg ville høre, men som oppførte seg som om ordene tilhørte noen andre. Han var det vakreste jeg hadde sett, og han fikk meg til å svette, gråte, vente og håpe.

På en avvisning. Noe konkret. Noe endelig.

Han ga meg ingen avvisning.

Samtidig har jeg aldri følt meg så avvist. Så avkledd, sårbar og oversett. Og for hver gang han fikk meg til å smile, til å bli varm og myk og trygg – til å tro, fikk han meg ti ganger til å gråte, til å bli kald og stiv og usikker – til å tvile.

Jeg har ingen fasit, ingen svar på hvorfor noe tilsynelatende så lite, kunne bli så stort. Kjærligheten gjør så bestialsk vondt for så mange, og for de fleste står mye mer på spill.

Men jeg er ikke de fleste, kun en eneste.

Det underlige er, at jeg skammet meg. Jeg skammet meg fordi det var jeg som fremsto som svak. For at jeg lot meg såre, for at jeg lot han såre meg.

Heldigvis var dette året bare en biopsi av et liv. Det er isolert, innkapslet, og langt fra alt jeg er. Og arrene, nå vitner de om endring. Et resultat av handling. Kamp.

Når jeg har sett meg bakover, latt følelser og fornemmelser få kropp, har innsikten vokst – i takt med tiden som er gått. Og jeg har lært, at det finnes menn som gir – og ikke bare tar. Menn som blir. Han har lenge bedt meg om å fortelle, og i natt var tidspunktet riktig. For nå kjenner jeg innsiden av det jeg trengte et år på å se:

Kairos

Den septemberkvelden. I overgangen mellom sommer og høst. Jeg vet jeg sa det ikke startet der, men det var løgn (jeg jurer innimellom). Det startet der. På det som kunne vært en hvilken som helst mandag. Det ble det ikke.

Jeg hadde vært i Korsvika og badet, for tredje eller fjerde kveld på rad. På vei hjem, med skitne føtter på kveldsvarm asfalt, et vått håndkle over skuldrene og de hvite tøyskoene i hånden, fortalte jeg en venn om han jeg nettopp hadde sett – igjen. Han hadde ligget på gresset i bydelsparken jeg liker å tenke på som min egen hage, og kunne jeg ikke bare sende han en melding?

Kanskje var det temperaturen, kanskje var det noe annet. Det var uansett et innfall, langt fra planlagt, og akkurat som det meste annet jeg gjør – blottet for selvdisciplin eller tanker om konsekvens.

«Jeg har lagt merke til deg lenge, du er F I N! Har du lyst til å finne på noe?»

En semi-pretensiøs kollega har lært meg at alle har noe som heter støtteklima. Og mitt støtteklima, bestående av familie, venner og venninner, beskriver meg ofte som tøff. Det de ikke tenker over, ikke tar med i beregningen, er at overmodig er en vel så riktig beskrivelse. Sånn var det også denne gangen. Selvsagt.

Jo, jeg hadde lagt merke til han lenge, og ja, jeg mente det da jeg skrev at han var fin. Ikke søt. Ikke kjekk, som menn kan være, men vakker. Den første gangen jeg så han, tenkte jeg at han lignet en løve. Jeg tror det må ha vært på grunn av håret.

Svaret kom etter en halvtime.

«Veldig gjerne. Hva? Når? Hvor?»

Jeg vet ikke hva jeg forventet, men i alle fall ikke det. For én gangs skyld var jeg nervøs, i 21 timer og 47 minutter. Og noen få, fryktelig lange sekunder.

Det var varmt nok til å ha bare legger. Enda varmere, det var tropetemperatur. I september. Jeg kunne gått naken, men det ble bare legger. Bare legger, kjole og sykkel. Sandaler. Jeg har aldri syklet så sakte før, likevel kom vi frem akkurat samtidig. Han i hettejakke. Hun med bare legger.

Vi satt ute. Bestilte øl annenhver gang. Gikk fra å se litt forventningsfullt og nysgjerrig på hverandre, usikre, til å røre den andres skulder eller rygg på vei til baren. Trygt, nært. Velkjent. Etter mindre enn en time. Innimellom kastet han på håret (bakover, aldri til siden), hver gang en søt, men samtidig litt syrlig lukt. Grønt, det luktet grønt. Og det var rett tidspunkt. Det var ingen tvil.

Det begynte nok å bli kaldt da vi fikk beskjed om å trekke inn. Flyttet oss inn

uten protester. Lengst inne i et hjørne, blottlagt. Jeg husker ikke om det var noen andre der, men det var ingen ledige bord.

Innen det hadde gått to timer holdt vi hender over den oppflisete bordplaten. Vi to, som for mindre enn to dager siden ikke engang visste at vi skulle møtes. Han åpnet opp. Inviterte inn. Fortalte, ord jeg i min villeste fantasi ikke kunne klart å tolke som noe annet enn en begynnelse. Konturene av en ouverture. Som om vi allerede visste hva vi ville med hverandre, lenge før vi visste om vi ville noe med hverandre.

Vi gikk fra den siste, halvtomme ølen. Ble stående utenfor, avventende – et øyeblikk, ikke mer. Kysset. I hettejakke og bare legger. Han smakte øl og grønne epler, luktet grønn te. Det var da det begynte å regne, for første gang på over en måned, dråpene applauderte i asfalten.

Og allerede der, med armene rundt en grå, våt hettejakkenakke, burde jeg skjønnt at det var for fint – en avslutning kun et teaterstykke verdig.